



Aliş ve Ağlayan Kağıt Buruş

Oluşturan: KADRIYE BAYRAKTAR



Aliş o gün odasında en sevdiği oyuncaklarıyla oyun oynuyordu. Her yer neşe doluydu ama birden çok ince, hüzünlü bir ses duydu: "Hüühüü, hüühüü!" Aliş durdu ve kulak kabarttı. Bu ses de nereden geliyordu?



Aliş sesin peşinden gitti.
Masasının altına, çöp kutusunun
yanına eğildi. Orada, buruş
buruş olmuş küçük bir kağıt
parçası duruyordu. Kağıt,
minicik gözlerinden yaşlar
dökerek ağlıyordu.



Aliş, minik kağıdı nazıkçe avucuna aldı. "Neden bu kadar çok ağlıyorsun küçük kağıt? Canın mı yanıyor?" diye sordu. Aliş, daha önce hiç ağlayan bir kağıt görmemişti.



Buruşmuş kağıt, burnunu çekerek cevap verdi: "Benim adım Buruş. Sen beni sadece bir iki çizgi çizip buruşturup attın. Oysa ben senin en güzel ödevin ya da rengarenk bir resmin olmak istiyordum."



Buruş konuşmaya devam etti:
"Burada çöpün içinde çok
yalnızım. Eğer beni geri
dönüşüme gönderseydin,
yeniden canlanabilir ve yeni bir
kitabın sayfası olabilirdim. Ama
şimdi sadece bir çöpüm."



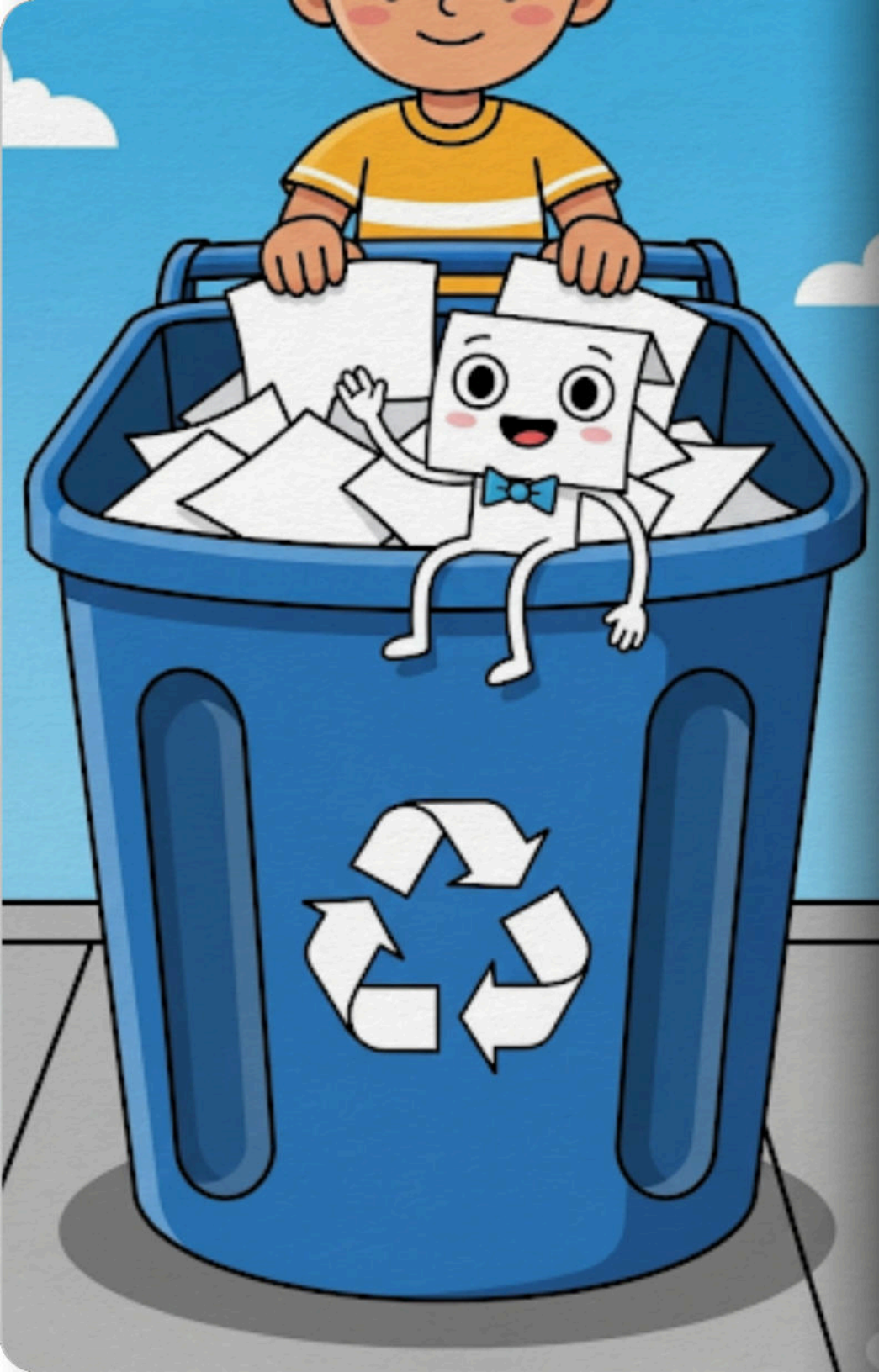
Aliş bu sözleri duyunca çok üzüldü. "Özür dilerim Buruş, seni çöpe atarken bunları hiç düşünmemiştim," dedi. Aliş, kağıtların aslında ne kadar kıymetli olduğunu o an anladı.



Aliş hemen ayağa kalktı. "Seni kurtarabilirim Buruş! Henüz hiçbir şey için geç değil. Seni ve diğer arkadaşlarını sihirli bir yere götüreceğim," dedi heyecanla.



Aliş, Buruş'u masanın üzerine koydu ve onu nazikçe düzeltti. Artık o kadar da buruşuk değildi. "Bak," dedi Aliş, "şimdi seni mavi kutuya, yani geri dönüşüm kutusuna götürme vakti!"



Aliş, Buruş'u ve arkadaşlarını mavi kutuya bıraktı. Buruş artık ağlamıyordu, aksine el sallıyordu. Çünkü yakında yeni bir defter ya da macera dolu bir kitap olarak geri döneceğini biliyordu.